

med Glæde set Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Korsgaard, hvis Ord jeg i Dag med Glæde vil høre paa igen, Udtalelser — i, jeg tror, „Berlingske Tidende“ eller en anden Avis —, i hvilke han gjorde den fuldkomne rigtige Betragtning gældende, at det lykkeligste for Banken utvivlsomt havde været, om den havde faaet Lov at leve i Fred og Ro under den Statsgaranti, som en Gang var givet den, og faaet Ro til at afvikle, hvad der skulde afvikles, og til at holde Liv i og forøge Livet i de Virksomheder, som kunde holdes i Live. Der er ingen Tvivl om, at for Statens Interesser havde det været den rette og forsvarlige Fremgangsmaade. Men der har jo været stærkere Kræfter end dem, der saa fornuftigt paa Tingene, Kræfter, som har sat en helt anden Mølle i Gang, og som har huseret med Angreb paa de Erhvervsforetagender, der var under Bankens Omraade, og som har undergravet Bankens hele Stilling og Virksomhed, Angreb af den allerlaveste og løseste Art.

Jeg kan ikke se rettere end, at det, man vil gøre, hvis man nu vedtager dette Lovforslag med den Bestemmelse, at den Aktivmasse, som Banken raader over, eller en Del deraf skal henføres til en Afviklingskasse, er det samme som paa Forhaand at sige, at det, vi fører hen til denne Afviklingskasse, er indviet til Døden. Jeg spørger: med hvilken Ret skulde Rigsdagen i Dag kunne bestemme om de og de Aktiver, som hører under Landmandsbanken, at de skal være dødsdømte? Uden Ret vil man gøre det. Det er højest muligt, at adskillige af de Virksomheder, som i Øjeblikket findes under Landmandsbanken, naar de faar den fornødne Støtte dertil, kan arbejdes op til at blive sunde og levedygtige Foretagender, paa hvilke der maa ske tabe, men maa ske dog ikke tabes saa meget, som hvis vi gennem en Bestemmelse nu lader dem henføre til en Afviklingskasse. I samme Øjeblik det sker, er betydelige Tab sikre. Jeg synes derfor, at den eneste forsvarlige og rimelige Fremgangsmaade var, selv om man ikke kan komme ind i en saadan Udvikling som den, det ærede Medlem Hr. Korsgaard har sagt, at han anser for rigtig, at lade Banken for dette Forholds Vedkommende, og indtil vi skal beskæftige os med den endelige Ordning, selv staa for Likvidationen af, hvad der skal likvideres, selv staa for Ordningen af de Engagementer, der er under Banken. Lad os i det hele paa dette Omraade stræbe efter at gøre det, som er det fordelagtigste for Staten, og det er afgjort ikke at slaa

saa meget som muligt ihjel i Dag eller i Morgen. I hvert Fald, her staa to Opfattelser overfor hinanden. Det er rimeligt, at de prøves nøje, inden Lovgivningsmagten slaar noget fast herom. Vi fra vor Side vil under Forhandlingen om dette Lovforslag som i øvrigt fremdeles tilstræbe at formindske Statskassens Udgifter det mest mulige og at muliggøre Bankens Indtjening af den størst mulige Del af det, som den i sin Tid er gaaet ind med i de paagældende Engagementer.

Man vil forstaa, at ud fra disse Betragtninger anser jeg §§ 1, 2 og 3 for ganske overflødige, ja, ligefrem skadelige. Ministeren har en Ret til at foretage alt, hvad han ønsker i Retning af Undersøgelse og Forberedelse. Og han har ikke blot en Ret, han har en Pligt dertil. I den Betænkning, som blev afgivet af Folketingsudvalget den 6. Marts 1926 i Anledning af den sidste Ændring af Loven om Statsgaranti for Landmandsbanken, blev det udtrykkelig udtalt — det var efter Venstres Ønske, at det blev sat ind i Betænkningen —, at der nu skulde foretages et forberedende Arbejde. Det hjalp ikke, at jeg sagde til Udvalget: Disse Forberedelser er i fuld Gang. Der blev svaret: Vi vil have det i Betænkningen, du har værs'-go' at gaa ind paa, at det sker. Saa kom det til at staa i Betænkningen, at Udvalget er enig om at opfordre Ministeren til at paabegynde en Undersøgelse af alle Bankens Forhold og Forberedelse til en Nyordning, under hvilken Banken kan fortsætte sin Virksomhed, naar Statsgarantien bortfalder, og at Ministeren har erklæret sig indforstaaet hermed og er enig med Udvalget i, at der snarest muligt optages et saadant Arbejde med Bistand af Rigsdagens Landmandsbankudvalg, Repræsentanter for Nationalbanken, for Privatbankerne samt for Erhvervslivet. Det er altsaa fuldkommen klart, hvorledes Bankens Nyordning skal forberedes. Det er fastslaaet i den Betænkning, som hele Folketinget eller for den Sags Skyld hele Rigsdagen har sluttet sig til. Som sagt, det er Venstres Anvisning til det forrige Ministerium. Jeg kan ikke tro, at Anvisningen skal laves om, hver Gang vi faar nye Ministerier, det kunde jo blive ret besværligt, for der er jo Udsigt til ret kortvarige Ministerier i den nærmeste Tid. Jeg maa formode, at den Anvisning, som er givet saa sent som i Marts 1926, fremdeles kan bruges.

Jeg ser i en Avis, at den højtærede Handelsminister har udtalt, at han var forbauset over, at Stauning eller Socialdemokraterne nu vilde kræve en Statsbank, thi